

VEILIGHEIDSDIENST NED. ANTILLEN

MAANDOVERZICHT No. 12 - december 1967

MAANDOVERZICHT No. 12 - DECEMBER 1967ALGEMEEN

- Uruguay na GESTIDO	Blz.	2
- Wederom terrorisme in Guatemala	„	2
- Handelsbetrekkingen L.A. - IJ.G.	„	2
- De Panamese verkiezingen	„	3

VENEZUELA

- M.E.P. treedt in het strijdperk	„	5
- LEONI optimistisch	„	5
- CP-Venezuela bepaalt houding	„	6
- Verklaring van Amérigo MARTIN	„	7

CUBA

- Cultureel congres	„	8
- CASTRO verwijt de Sowjets kapitalisme	„	9

DOMINIKAANSE REPUBLIEK

- CAAMAÑO speelt verstoppertje	„	10
- PCD op de gewapende weg?	„	10

HAITI

- Moordaanslagen	„	11
- DUVALIER vertoonde zich	„	12

NEDERLANDSE ANTILLEN

- Nog steeds geen C.A.O. bij A.C.I.	„	12
- F.L. in plaats van E.E.?	„	12
- ROJER in hoger beroep	„	13
- Godsvrede in het hotelbedrijf op Curaçao	„	13

ALGEMEEN

Uruguay na GESTIDO

Het plotselinge overlijden van de Uruguese president, Oscar GESTIDO, kwam voor- dat deze de kans had gehad aan te tonen dat zijn strak beleid van economische bezuiniging een oplossing bood voor de problemen van zijn land. Zijn opvolger, Jorge PACHECO ARECO, heeft echter direkt na zijn installatie laten weten dat hij voornemens is het beleid van GESTIDO in grote lijnen voort te zetten. Een gunstige factor is hierbij dat de relaties tussen PACHECO en Jorge BATTLE, de leider van de grootste factie in de heterogene regeringspartij der Colorados, aanzienlijk beter zijn dan die tussen GESTIDO en BATTLE waren geweest. BATTLE, die na PACHECO het presidentschap ambieert, heeft al toegezegd de nieuwe president te zullen steunen. Hierdoor is de president verzekerd van een kleine vaste meerderheid in het parlement, en zal hij niet in eerste instantie afhankelijk zijn van de gekwalificeerde steun die GESTIDO kort voor zijn dood van de "Bianco"-oppositie moest trachten te krijgen.

Wederom terrorisme in Guatemala

Na enkele rustige maanden, schijnt de Guatemalteekse F.A.R. weer op het oorlogspad te zijn. Gevallen van brandstichting in Guatemalastad en de ontsporing van een tweetal treinen nabij Tecun Uman, werden toegeschreven aan sabotage door links extremistische elementen. Voorshands werd niet aangenomen dat de F.A.R. in staat zou zijn meer dan geïsoleerde terreurdaden te verrichten. In het Oostelijk gedeelte van het land, grenzend aan de Golf van Honduras, waar de guerilleros zich traditioneel ophouden, was er - de afgelopen maand tenminste - van een verhoogde activiteit nog niets te bespeuren.

Handelsbetrekkingen L.A. - IJ.G.

Terwijl een groot aantal landen van Latijns Amerika de laatste tijd handelsbetrekkingen met de Sowjet-Unie en andere communistische Europese landen hebben aangeknoopt, c.q. uitgebreid, is er nog weinig gebleken van een werkelijke toename in de handel tussen deze beide delen van de wereld. Tot nu toe speelt het meeste zich af op het niveau van het uitzenden van handelsmissies, marktverkenning, en besprekingen over credietverlening.

De politieke aspecten van het geïntensiveerd contact zijn in dit stadium de meest belangrijke. Door de Latijns Amerikanen wordt met het aanknopen van deze

handelsbetrekkingen een zekere onafhankelijkheid op het gebied van hun buitenlandse politiek getoond, terwijl de Sowjets en hun Europese naburen entrée in Latijns Amerika zoeken, waaruit zo niet rechtstreeks op commercieel gebied, dan toch indirect vruchten kunnen worden geplukt.

De Latijns Amerikaanse landen schijnen evenwel moeite te hebben van de I.J.G.-landen gedaan te krijgen dat deze hun afname van L.A.-landbouwprodukten en manufacturen noemenswaardig en duurzaam verhogen. Import op kredietverlening interesseert de Latijns Amerikanen op hun beurt maar weinig. Een Russisch krediet aan Chile van circa 160 miljoen dollar werd tot nu toe nauwelijks aangesproken. Brazilië kreeg van de Sowjets afgelopen jaar 100 miljoen dollar aangeboden, maar heeft er nog geen gebruik van gemaakt.

Ook op kredieten aangeboden voor ontwikkelingsdoeleinden, zoals bijv. het Sowjet aanbod aan Argentinië ter financiering van een stuwdam, wordt ondanks de officiële belangstelling der Latijns Amerikanen zelden ingegaan.

Men krijgt de indruk dat de betrokken regeringen de belangstelling der Sowjets uitlokken, niet om op hun offertes in te gaan, maar om deze als overredingsmiddel te gebruiken om van de Verenigde Staten en West Europese landen meer hulpverlening af te pingelen.

De drempelvrees der Latijns Amerikanen zou door de Sowjets waarschijnlijk slechts overwonnen kunnen worden, indien zij hun een werkelijk belangrijke markt voor hun produkten zouden kunnen aanbieden. Zo lang zij dit niet willen of kunnen, zal al het geschreeuw de Russen voornamelijk slechts op het gebied van spionage wat wol opleveren. Met de kleinere I.J.G.-landen zal het eerder - zij het uiteraard der zaak op beperkte schaal - tot een werkelijke uitwisseling komen.

De Panamese verkiezingen

De kleurrijke Panamese politicus, Arnulfo ARIAS MADRID, maakt weer een goede kans op het veroveren van het presidentschap. Hij gaat de verkiezingen die dit jaar gehouden zullen worden in met een grote coalitiegroep, waarvan zijn eigen Panamenista-partij de kern vormt. ARIAS is tweemaal door een staatsgreep uit het presidentschap ontzet, wegens hem verweten dictatoriale neigingen.

Uit de coalitie die de huidige president ROBLES had weten te vormen, hebben vier partijen nu voor ARIAS gekozen, zodat de regeringskandidaat, de ex-minister van financiën David SAMUDIO AVILA, er naar het schijnt niet zo goed voor staat. ROBLES zou SAMUDIO hebben trachten te bewegen zich terug te trekken ten gunste

VERTROUWELIJK

- 4 -

van een sterkere kandidaat, maar laatstgenoemde verklaarde aan het eind van de maand dat hij vastbesloten is naar het presidentschap te blijven dingen. De marge waarmee ROBLES in 1964 ARIAS versloeg was al buitengewoon klein. Nu ARIAS zijn positie versterkt heeft, lijkt het - behoudens door een ingreep van de nationale garde - vrijwel onmogelijk dat de overwinning hem zal ontglippen.

VENEZUELAM.E.P. treedt in het strijdperk

Op 8 december hielden de aanhangers van Luis Beltrán PRIETO FIGUEROA de nationale conventie van "hun" Acción Democrática. PRIETO werd aangewezen als kandidaat voor het presidentschap, en de wenselijkheid om te komen tot de oprichting van een nieuwe politieke partij, c.q. een onafhankelijke politieke "beweging", die steun zou zoeken bij andere sectoren, werd overwogen.

Enkele dagen later werd dan de "Movimiento Electoral del Pueblo" gevormd, die als embleem een wit linker oor op een zwarte achtergrond zal voeren. Het oor is het oor van PRIETO, dat door acromegalie zeer opvallende proporties heeft gekregen.

Kort tevoren had PRIETO een balletje opgeworpen voor een pact tussen zijn groep, die van BARRIOS, en de U.R.D. Hij wilde dat de drie groepen afzonderlijk deel zouden nemen aan verkiezingen voor het congres, en daarna gezamenlijk de presidentskandidaat van de groep die in de eerste verkiezing de meeste stemmen had gekregen, zouden steunen. De "Gonzalistas" reageerden evenwel niet op deze suggestie, die een gedeeltelijke bevestiging was van de vrees in kringen van COPEI, dat het conflict op het laatste moment nog zou worden bijgelegd.

Verschillende Copeyanos die een hoge dunk hebben van de geslepenheid van hun A.D.-tegenstanders, zouden namelijk zelfs nú nog geloven, dat het hele conflict een manoeuvre van A.D. is, met het doel COPEI zo overmoedig te maken, dat deze partij verkiezingspacten met andere oppositiepartijen van de hand wijst.

Deze vrees lijkt in dit stadium echter toch wel ongegrond. De leiders zijn te ver gegaan om in de lagere partijgelederen nog begrip te kunnen verwachten voor een volte face. De vijandschap van de militairen voor PRIETO en de raciale factoren van het conflict, zijn door A.D. niet te controleren. Bovendien is men, zoals eerder dezerzijds werd gemeld, al begonnen Prietistas door dreiging met ontslag onder druk te zetten. Hun aantal is echter heel groot en Acción Democrática is inderdaad bezig haar kansen op voortzetting van de hegemonie in de Venezolaanse politiek te verspelen.

LEONI optimistisch

In zijn nieuwjaarsboodschap aan de natie liet president LEONI optimistische geluiden horen ten aanzien van de economische ontwikkeling van het land en de handhaving van de sociale rust. De reserves van de Venezolaanse centrale bank waren

in het afgelopen jaar met 95 miljoen dollar toegenomen, tot een totaal van 862 miljoen dollar. De president vermeldde met tevredenheid een groei van 6% in het nationaal produkt, waartoe niet het minst had bijgedragen de produktie van de petroleumindustrie, welke ruim 5% hoger lag dan in 1966.

Men mag het de president als goed politicus misschien niet ten euvel duiden, maar hij vergat te vermelden dat de hogere produktie van de olie-industrie te danken was aan de conflictsituatie in het Midden Oosten en geenszins aan een duurzame verbetering in Venezuela's concurrentiepositie. Kleine gemeenschappen, wier bestaansmogelijkheden lijken op de winstkansen van een roulettespeler, moeten soms wel speculeren op het optreden van internationale crises, waarvan onverdiende vruchten geplukt kunnen worden, een land als Venezuela kan zich die weelde niet veroorloven, en mag zich allerminst in slaap laten sussen als structurele gebreken door toevallige omstandigheden even verborgen worden.

CP-Venezuela bepaalt houding

In een verklaring van een niet met name genoemd lid van het politburo van de CP-Venezuela werd afgelopen maand gesteld, dat de CPV het niet a priori oneens is met alle aspecten van de Cubaanse revolutionaire lijn, maar dat het wel duidelijk was dat de Cubanen met hun blind vertrouwen in de weg van het geweld, de plank missloegen. Zeker in Venezuela was deze weg niet, althans nu niet, te bewandelen. Revolutionaire activiteiten dienden in Venezuela beperkt te worden tot de steden. Ook gaf de zegsman toe dat het moeilijk was een bewind dat hervormingen doorvoerde, omver te werpen. Deze laatste uitspraak was vooral opmerkelijk, aangezien gesuggereerd werd dat de regering van LEONI hervormingsgezind was, iets dat nooit eerder vertoond is in het denkpatroon der Venezolaanse communisten.

De C.P.V. heeft verder de wens te kennen gegeven deel te nemen aan de verkiezingen van 1968, en wel in de vorm van het verlenen van haar steun aan een zogenaamde "unie voor de vooruitgang", (U.P.A.), waartoe de M.I.R. en de P.R.I.N. ook zouden moeten behoren. De partij heeft grote belangstelling voor de kandidatuur van PRIETO FIGUEROA, en heeft er op gewezen dat in ieder geval vermeden moet worden dat CALDERA van Copei president wordt.

Afgelopen maand moeten leden van de centrale comité's van de CP-Venezuela en haar zusterpartij van Ecuador in Caracas elkaar hebben ontmoet. Uit een gezamenlijk communiqué, dat in "Ultimas Noticias" werd gepubliceerd, blijkt dat de beide partijen stelling nemen tegen de "scheuringmakende manoeuvres" en "de

aanmatiging om een enkele taktiek aan de gehele Latijns Amerikaanse revolutionaire beweging op te dringen". Evenals in het gezamenlijk communiqué dat de C.P.V. en de C.P.-Colombia in juni uitgaven, werd ook hier aangedrongen op een spoedige conferentie van Latijns Amerikaanse communistische partijen, Het hoofdthema van het communiqué was de eenheid in het internationaal proletariaat.

Verklaring van Américo MARTIN

De ex-commandant van de F.A.L.N.-groep van de M.I.R., en secretaris generaal van het militante restant van deze linkse extremistische groepering, Américo MARTIN, heeft middels een vertrouweling vanuit de gevangenis een opzienbarende verklaring afgelegd.

MARTIN werd enkele maanden geleden in La Guairagevangen genomen, toen hij op het punt stond naar Havanna te vertrekken ter bijwoning van de OLAS-conferentie. (zie M.O.-juni 1967).

De guerillaleider ontkende dat zijn arrestatie - zoals door Havanna werd beweerd - toegeschreven kon worden aan verraad door leden van de C.P.V.

Hij gaf te kennen dat hij voornemens was geweest zich in Havanna te verzetten tegen de "internationalisatie" van de Latijns Amerikaanse guerilla. Het vormen van een centrale commando-post en het volgen van een gecoördineerde strategie, was zijns inziens nadelig voor de guerillabeweging. MARTIN zou geweten hebben dat hij gevaar liep te worden gearresteerd, maar wilde de poging toch wagen, omdat hij in Havanna naarvoren moest brengen dat "de guerilla-oorlog een nationale oorlog dient te zijn". Volgens MARTIN openen buitenlanders, die in een nationale beweging worden opgenomen de weg voor een verkeerde beoordeling van de omstandigheden in het land, en doen zij de beweging haar nationaal perspectief verliezen.

In wezen komt hun deelname neer op een soort van "politiek kolonialisme". Américo MARTIN zeide van meet af aan bezorgd te zijn geweest over de beslissing van Douglas BRAVO om met het partijbestuur van de C.P.V. te breken. Hij had gehoopt in Havanna te hebben kunnen pleiten voor grotere bewegingsvrijheid van het nationale commando van elke guerillabeweging, mede om BRAVO te kunnen overreden een meer "Venezolaans" beleid te volgen.

Van Cubaanse zijde was eind december nog niet gereageerd op deze verklaring. Het was wel te verwachten dat Havanna zulks op de een of andere wijze zou doen, hetzij door in twijfel te trekken dat MARTIN inderdaad gezegd had wat men van

hem beweerde, hetzij door te suggereren dat hij gebrainwashed of gefolterd was. Het was in ieder geval wel pijnlijk voor de Cubanen vanuit de steeds krimpende boezem der Venezolaanse getrouwen weer eens zo'n valse noot te horen.

CUBA

Cultureel congres

Aan internationale bijeenkomsten heeft Havanna geen gebrek. Met de tricontinentale pogden de Cubanen zich een politieke rol van gewicht in de zg. derde wereld te verschaffen. De O.L.A.S.-conferentie was bedoeld om Cuba's sleutelpositie in de Latijns Amerikaanse revolutie te bekrachtigen. Nu hebben de Cubanen een internationaal cultureel congres op stapel gezet, dat zou samenvallen met de 9e verjaardag van de Cubaanse revolutie, en een culturele kruistocht tegen het imperialisme zou moeten ontketenen.

Nu is het natuurlijk gemakkelijk om zich geringschattend uit te laten over deze nieuwe versie van Cubaanse kuddediplomatie, zeker al omdat verwacht kan worden dat de in Havanna bijeenkomende intellectuelen CASTRO's revolutie als een cultureel erfgoed van de eerste orde zullen zien, en onbesuisd de Verenigde Staten ettelijke vegen uit de pan zullen geven. Van alle Cubaanse initiatieven der laatste jaren, is dit toch een der meest imponerende. Het is toch zeker wel een prestatie van CASTRO en de zijnen om honderden, zo niet weldenkende - dan toch wel denkende - mensen over de gehele wereld er toe te bewegen in zijn hoofdstad een rally te houden.

Jean Paul SARTRE en Simone de BEAUVOIR werden verwacht, Nederland zou o.m. Harry MULISCH en Peter SCHAT bijdragen, verschillende protagonisten van de Noord Amerikaanse "New Left" zouden aanwezig zijn. Norodom SHIHANOUK zou zich door zijn zoon, wellicht meer om te ontvangen dan om bij te dragen, laten vertegenwoordigen. Een bonte potpourri van intellect zou zijn gedachten laten gaan over de culturele aspecten van de strijd tegen het imperialisme, kolonialisme, neo-kolonialisme, en wat dies meer zij.

Helaas kan van de bijeenkomst niet worden verwacht, dat er werkelijk genuanceerd gesproken zal worden over de urgente problemen die op de agenda staan. Uitgaande van de agenda alleen, zou iedereen de conferentie moeten toejuichen, en het is zeer wel mogelijk dat de Cubaanse gastheren - mits er onder de gedelegeerden

figuren zullen zijn, die zich werkelijk als intellectueel wensen te gedragen - meer moeite zullen hebben de conferentie in toom te houden, dan in voorgaande gevallen met de politici en guerilleros al het geval was. De formulering van de slotconclusies is echter zodanig voorspelbaar dat degenen die deze zullen onderschrijven, hun prostitutie van het predicaat intellectueel daarmee zullen bewijzen.

In de wereld van CASTRO zal het congres desalniettemin een glorieus evenement zijn.

CASTRO verwijt de Sowjets kapitalisme

De vroegere correspondent van de New York Times, Herbert MATTHEWS, die tien jaar geleden door CASTRO meesterlijk om het Sierra Maestra werd geleid, en met zijn artikelen veel heeft bijgedragen tot de oorspronkelijke sympathie die in de Verenigde Staten voor Fidel heerste, had afgelopen maand weer ^{een} kans om met de Máximo Líder te praten.

Fidel vertelde niet veel nieuws, behalve dan dat hij de Sowjet Unie verweet steeds meer naar het kapitalisme te neigen. In tegenstelling tot het Cubaanse volk zouden de Russen blijkbaar een materiële prikkeling nodig hebben om tot werken te komen. In Cuba zou men goed op weg zijn zich te ontdoen van alle sporen van het kapitalistisch materialisme en daardoor het enige land zijn dat wezenlijk het dialectisch materialisme belijdt. Het was onjuist te stellen dat het kapitalisme en het communisme naar elkaar toegroeien, aldus CASTRO. Als men die indruk krijgt, dan is het slechts omdat de Sowjet-Unie meer en meer van het communisme afdwaalt.

MATTHEWS rapporteerde dat CASTRO thans veel strenger bewaakt wordt dan vroeger, aangezien men er in Cuba van overtuigd is dat de C.I.A. alle pogingen in het werk stelt om hem te doen vermoorden.

Een verbetering in de relaties met de Verenigde Staten achtte Fidel volstrekt uitgesloten. Hij herhaalde zijn grief tegen de Sowjet Unie en andere Oost-Europese landen die handelsbetrekkingen met Latijns Amerikaanse landen onderhouden. De steun die Cuba van de Sowjet-Unie ontvangt noemde Fidel bijna een noodzakelijk kwaad. Cuba had beseft dat werkelijke ontwikkeling slechts op eigen kracht kan geschieden.

DOMINIKAANSE REPUBLIEK

CAAMAÑO speelt verstoppertje

De verdwijning van Francisco CAAMAÑO DEÑO bleef in december de gemoederen in de Dominikaanse Republiek in spanning houden. Juan BOSCH herhaalde dat CAAMAÑO zich uit eigen beweging aan zijn plichten in Londen had onttrokken, dat hij - en dit was nieuws - vrijwillig Europa had verlaten, en dat hij "ergens naartoe was gegaan, waar hij zich naar eer en geweten kan voorbereiden op zijn taak", Deze taak zou zijn "er voor te zorgen dat de Dominicanen niet weer het slachtoffer zullen worden van mishandeling en misleiding".

In de mededeling van BOSCH lag volgens velen besloten dat CAAMAÑO inderdaad naar Cuba was gegaan. Duidelijk suggereerde BOSCH in ieder geval dat CAAMAÑO op het uur "X" triomfantelijk met het zwaard in de hand naar de Dominikaanse Republiek zou terugkeren. Onvermijdelijk werd de kritieke toestand in Haiti met de verdwijning van CAAMAÑO in verband gebracht. Indien CASTRO's Dominikaanse volgelingen van plan zijn om een coup in Haiti te doen samenvallen met het openen van een doelgerichte guerillastrijd in de Dominikaanse Republiek, dan zou CAAMAÑO weleens de nationale held kunnen zijn in wiens naam, en onder wiens nominale leiding, de greep naar de macht wordt gedaan.

PCD op de gewapende weg?

Een interessante ontwikkeling valt te bespeuren in de traditionele, aan Moskou gebonden, Dominikaanse communistische partij. De oude P.S.P., die destijds zichzelf omdoopte in P.C.D., om beslag te leggen op het predicaat "communistisch" voordat de pro-Chinese M.P.D. of pro-CASTRO MRLJ4 dat zouden doen, is herrezen sedert de gebroeders Juan en Felix DUCOUDRAY MANSFIELD uit de PCD werden gestoten omdat zij "rechts" waren. Aangezien dat "rechts"-zijn van de gebroeders een té grote aanhankelijkheid aan de lijn van de vreedzame coëxistentie betekende, zou men kunnen stellen dat zij zich hadden schuldig gemaakt aan revisionisme. Hoe dan ook, de DUCOUDRAY-broeders herstelden de P.S.P. in ere, en wierpen zich op als de authentieke vertegenwoordigers van het marxistisch-leninisme in de Dominikaanse Republiek. Hun partijblad heet evenals dat van de PCD, "El Popular", maar dan gezien de partijnaam, met meer recht. De verwarring bij de lezerskring is wel begrijpelijk.

De PCD, die nu onder leiding staat van Favio GARCIA, heeft evenwel de banden

met Moskou niet verbroken, en heeft voorzover kan worden nagegaan nog altijd wel de zegen der Sowjets. Het is daarom intigerend dat de PCD tevens steeds meer naar het Castrisme helt. Verscheidene P.C.D.-leden zouden de laatste tijd in Cuba een guerilla-opleiding hebben ontvangen. De partij was ontroostbaar toen Ché sneuvelde, en in het partijblad wordt de gewapende weg naar de macht volledig ondersteund.

Hier ligt dan toch ergens een indicatie dat het geschil tussen Havanna en Moskou voor het oog van de (Westerse) wereld wat wordt opgeschroefd, en dat er toch nog genoeg ruimte overblijft voor saamhorigheid wanneer het in beider kraam te pas komt.

De gebroeders DUCOUDRAY en enkele andere geïsoleerde intellectuelen houden de naam van het "beschaafd" communisme hoog en blijven het achterdeurtje waar de Sowjets door kunnen ontsnappen als CASTRO's plannen in de Dominikaanse Republiek in duigen vallen.

HAITI

moordaanslagen

De tweede man der Ton Ton Macoutes, Elois MAITRE, werd op 7 december zwaar gewond toen op het vliegveld van Port au Prince door onbekenden op hem geschoten werd. MAITRE wordt beschouwd als een van DUVALIER's overblijvende vertrouwelingen, zodat de mogelijkheid van een door de president zelf geënceneerde aanslag niet waarschijnlijk leek. Het feit dat MAITRE de aanslag - zij het ternauwernood-overleefde, pleit ook tegen het intellectuele auteurschap van Papa Doc. Zijn trefzekerheid is legendarisch geworden. In eerste instantie was men geneigd te geloven dat enkele van MAITRE's ontelbare vijanden op een persoonlijke wraakexpeditie uit waren.

Toen echter kort daarop ook - en ditmaal afdoend - de directeur van de Fort Dimanche gevangenis, François DALVA, werd beschoten, werd uiteraard tussen de beide aanslagen verband gelegd, en begon een en ander meer te lijken op een georganiseerde poging om via sluipmoorden te bereiken wat middels massaal verzet onmogelijk schijnt.

Opmerkelijk was wel dat de president ditmaal geen represailles nam. Het paleis deed alsof er niets aan de hand was.

DUVALIER vertoonde zich

Uiteraard goed beschermd, maar toch zichtbaar voor het publiek, waagde Papa Doc het - misschien om de geruchten als zou hij zich buiten zijn paleis niet meer durven vertonen - zijn directeur generaal voor het toerisme, Luc Albert FOUCARD en diens echtgenote af te duwen, toen zij per vliegtuig naar Miami vertrokken. Het feit werd door de Haitiaanse pers en radio omstandig medegedeeld. Op zichzelf betekende dit toch wel een erkenning dat het "nieuws" is wanneer DUVALIER zich buiten het paleis waagt.

NEDERLANDSE ANTILLEN

Nog steeds geen C.A.O. bij A.C.I.

De Aruba Chemical Industries hielp F.T.A. voorzitter F.L. MADURO uit de brand door nóg gunstigere voorwaarden voor de arbeiders te laten bedingen, dan die waarbij MADURO naar verluidt al bereid zou zijn geweest zich neer te leggen, zo de leden van de bond hem daartoe de kans hadden gegeven.

Toch kwam het afgelopen maand nog steeds niet tot een nieuwe C.A.O., en wel, omdat de F.T.A.-ledenvergadering tegen de voorlopige overeenkomst tussen de bondsonderhandelaren en de werkgeefster. De motivering van de verwerping van het akkoord was wel merkwaardig. De leden van de bond wensten namelijk niet dat het nog vrij grote aantal niet-leden onder het A.C.I.-personeel zouden meeprofitieren van wat door de F.T.A. met zoveel moeite was bereikt.

Het was niet direkt duidelijk wat men verwachtte dat de werkgeefster hieraan zou moeten doen.

Wel zinspeelde MADURO er op dat het wellicht mogelijk zou zijn de A.C.I. te bewegen tot het verlenen van nog betere voorwaarden, maar dan ^{ten} koste van bezuinigingen op de personeelsbezetting. Het liet zich raden op welk personeel dan diende te worden bezuinigd.

De vraag was of de niet-leden in de val van MADURO's insinuatie zouden lopen. A.C.I. is immers een op moderne leest geschoeid bedrijf, dat niet met overtollig personeel van start is gegaan. Hoe dan ook, het was geen onaardige poging van MADURO.

F.L. in plaats van E.E.?

Door de reizende C.L.A.S.C.-secretaris, Ruben Dario GONZALEZ, werd in Aruba be-

- 13 -

vestigd dat de vroegere O.C.T.A.-leider, E.E. MADURO, thans op geen enkele wijze met de C.L.A.S.C.-organisatie is verbonden. Naar verluidt zou F.L. MADURO, voorzitter van de F.T.A. belangstelling hebben voor aansluiting van deze federatie bij de C.L.A.S.C. E.E. MADURO zou een struikelblok zijn geweest bij een mogelijke toenadering tussen "Wijkie" MADURO en C.L.A.S.C. Het is dus niet onmogelijk dat een andere MADURO zijn intrede doet in de C.L.A.S.C.-organisatie. Het valt te bezien of een dergelijke stap wel in goede aarde zal vallen bij de - met O.R.I.T. gelieerde - I.O.W.U.A., die MADURO afgelopen maand als haar voorzitter herkoos.

ROJER in hoger beroep

C.B.H.-voorzitter, H.A. (Bèbè) ROJER, kwam in beroep tegen het vonnis van het gerecht in eerste aanleg, waarbij de K.N.S.M. met betrekking tot zijn schorsing na de ééndags-checkerstaking in augustus 1966, in het gelijk werd gesteld. Het hof zou op 30 januari uitspraak doen.

Godsvrede in het hotelbedrijf op Curaçao

Een staking van werknemers van de Horecaf-bond, die op 30 december zou zijn ingegaan, werd afgewend door de afkondiging van een afkoelingsperiode. De staking zou de vijf grootste hotels hebben getroffen, waar ongeveer duizend mensen werkzaam zijn.

De onderhandelingen betreffende een C.A.O. waren gestrand op de eis van de vakbond om 20 december, ongeacht de verdere inhoud van de CAO vast te stellen als de datum waarop deze van kracht zou zijn geworden.

Eerder waren er moeilijkheden geweest met betrekking tot de uitkering van een kerstbonus.

Wat de arbeidsverhoudingen in het hotelwezen moeilijk te regelen maakt, is dat er door de bond onderhandeld werd met de z.g. Curaçao Hotel Association, terwijl het niettemin onmogelijk is om één C.A.O. te sluiten die voor alle hotels op Curaçao geldt. Niet alleen is de CHA daar niet toe bevoegd, maar een algemene C.A.O. zou stuiten op het bezwaar dat deze voor bepaalde hotels wel al te gunstig zou zijn, of voor andere te zware lasten met zich mee zou brengen. De bond meende bij de C.H.A. een neiging te onderkennen om de zaak op de lange baan te schuiven, en wilde trachten de hotels het mes op de keel te zetten, door op het hoogtepunt van het toeristenseizoen in staking te gaan. De afkoelingsperiode werd dan ook afgekondigd uit overwegingen van algemeen belang.